

му даде нѣщо за ядене. Паницата падна тъкмо прѣдъ него, и гърбътъ му стана само брашно. Той се уплаши, скри се пакъ подъ масата.

Зорка стоеше като вцѣпена. Тя поглеждаше страховито къмъ изсипаното брашно. Скоро ще се завърне слугинята. Ще разкаже всичко на майка ѝ, а пъкъ слѣдъ два дни Зорка ще празнува рождения си день. Сигурно, майка ѝ ще се разсърди и нѣма да ѝ подари тогава нищо. Какво да прави сега?

Котакътъ стоеше подъ масата и се чистѣше, като че не бѣ се случило нищо. Зорка го погледна. Радостна усмивка заигра по лицето ѝ. Лоша мисль ѝ дойде въ главата. — „Защо и азъ да се не прѣсторя, като че нищо не се е случило“, рече си тя и излѣзе тихо изъ кухнята, отиде при куклата си и се залови да играе съ нея и да ѝ пѣе. Отначало гласътъ ѝ треперѣше, но по-послѣ се успокои.

II.

Слугинята изтропа по стълбитѣ, и отъ кухнята се раздаде гласъ, силенъ и сърдитъ:

— „Ахъ ти, проклетнико! Чакай, чакай, азъ ще ти запламя“.

Зорка разбра. Слугинята се караше на котака. Майка ѝ се пробуди отъ шума и запита:

— „Какво има Марио, защо си толкозъ сърдита?“

— „Проклетиятъ котаракъ се качвалъ въ долапа и счупилъ паницата съ брашното. Гърбътъ му е цѣлъ посипанъ съ брашно“.

— „Тю, че лошо животно, каза майката.“

„Но той нѣма да се отърве тъй лесно“, додаде Мария и грабна метлата.

Зорка се разтрепера. Сега котакътъ ще яде бой заради нея. Тя искаше да излѣзе и каже, че той е невиненъ, но отъ уплаха не стори това. Тя само слушаше, какъ жално мяукаше бѣдното животно. Най-послѣ не можа да се стърпи, турна ржцѣтѣ си на очи и заплака. Майка ѝ дойде при нея, поглади я по гла-